

Crisis Theologica

In Qva Selectiores, Et Aciores hujus, et elapsi sæculi controversiæ,
subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Crisis Theologica - In Qva Selectiores, Et Aciores hujus, et elapsi sæculi
controversiæ, subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Casnedi, Carlo Antonio

Ulyssipone, M.DCCXI

§. III. Quarta Conclusio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84777](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84777)

sententię non proponitur definitivè toti Ecclesię, & cum præcepto eam recipiendi.

§. III.

Quarta Conclusio.

S U M M A R I U M.

Papa, ut Papa, in materiâ morum, etiam seculis Concilio, est infallibilis, n. 38.

Cur? n. 39.

Sancti Patres etiam in morum materiâ audiendi, n. 40.

Papa nequit errare in Canonizatione, n. 41.

Canonizans utitur sæpe hac voce, definitio, declaro, ibid.

M. Baro negare videtur, credendum Fide Divinâ, quæ Papa circa jus naturale sancit, n. 42.

N. 38.

Diana.

C. Bel.

P. Stat.

P. Pal.

Herinx.

P. Mo.

yo.

P. Card.

M. Gr.

P. Hur.

id.

Diez de

Prado.

P. de la

cab.

N.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

39.

Quarta conclusio: Sententia Rom. Pontificis loquentis ex Cathedra circa morum quorumcumque materiam, est omnino infallibilis, etiam extra Concilium. Ita ferè omnes; plures dat Diana p. 11. ref. 13. nempe Card. Bellarm. Suar. & alios, quibus ego addo P. Palao tom. 1. tr. 4. d. 1. p. 5. §. 3. cuius verba, eo non citato, transcripsit ad verbum Diana, Herinx tom. 3. d. 6. n. 89. P. Moya tom. 1. tr. 3. d. 6. quest. 5. n. 44. P. Card. tom. 1. c. 7. §. 4. d. 1. cap. 1. per totum, Gravina tom. 4. p. 2. pag. 289. P. Gasp. Hurtad. d. 11. de Fide disp. 15. Diez de Prado p. 1. §. 1. n. 4. P. de la Fuente Hurtado disp. 1. quest. 15. Filgu. in Lucernâ pag. 57. Joan. à S. Thom. 2. 2. d. 9. art. 3. R. P. de la caberti tom. 1. lib. 1. Gonet. tom. 4. d. 10. Probatur primo: quia Papa in pascendis ovibus, nec ex malitiâ, nec ex ignorantia errare potest: sed oves pascuntur non tantum doctrinâ fidei, sed etiam morum; non minus enim Ecclesia scire debet, quid sit verum, quid falsum, quid Catholicum, quid Hæreticum, sed etiam, quid sit licitum, quid sit illicitum, quid honestum, quid inhonestum; & Papa non minus debet docere Ecclesiam verum, dum docet veritates credendas, quam docere licitum, dum docet veritates agendas: ergo Papa docens Ecclesiam in materiâ morum, an hoc sit, vel non sit licitum, errare non potest. Secundo: Est articulus fidei, quod Ecclesia sit sancta, & quod sit columna veritatis: sed si Papa docens Ecclesiam in materiâ morum potest errare, potest Ecclesia non esse sancta; nam debet amplecti pro honesto inhonestum, & repudiare pro inhonesto honestum; atque adeo esset ad summum formaliter sancta, quatenus amplectitur inhonestum, quod Papa dicit honestum; non autem esset materialiter sancta, ut decet spon-

sam Agni sine maculâ, & rugâ, quatenus amplecteretur illud inhonestum, etsi sine peccato: ergo si Papa potest in materiâ morum errare, Ecclesia potest non esse sancta. Rursum: Potest non esse columna veritatis, quatenus subdens se iudicio Papæ dicentis tale objectum in re inhonestum, esse honestum, judicaret esse verè honestum, quod est inhonestum: ergo non esset columna veritatis. Tertio: quia daretur vel error in Papâ, ut Magistro Ecclesiæ, vel schisma inter iudicium Ecclesiæ, & iudicium Papæ eam in materiâ morum docentis: Vel enim Papa docens Ecclesiam in materiâ morum, ex. gr. docens esse inhonestum, quod est honestum, iudicat esse inhonestum, ut iudicat Ecclesia; vel iudicat esse honestum, quamvis dicat esse inhonestum? Si Papa, & Ecclesia iudicant inhonestum, quod honestum est, Papa, & Ecclesia errant, & Papâ est insuper causa erroris, quem tenet Ecclesia: si autem Papa docens inhonestum, quod honestum est, iudicat esse honestum, & Ecclesia iudicat esse inhonestum, datur schisma inter iudicium Papæ, & iudicium Ecclesiæ, & aliud credit Papa docens, aliud Ecclesia obediens: ergo, ne hæc dicantur, Papa docens Ecclesiam in materiâ morum non potest errare.

Confirmo celebri testimonio S. Gregorij N. VII. in Apologiâ pro Concilio à se Romæ habito, ubi rejicit eos, qui dicunt audiendos esse Sanctos Patres in materiâ fidei, non autem morum; cum ipsi mores cum eadem fide ex Divinis Scripturis emanarint: ergo multo magis rejiciendus erit, qui asserit standum Pontifici in materiâ fidei, non autem morum. Lege Em. Aguir. tom. 1. in S. Anselmum d. 2. n. 30. Quod autem hæc infallibilitas conveniat Papæ independentem à Concilio, patet ex dictis de infallibilitate Papæ in materiâ fidei.

Hinc Doctores communiter deducunt, Sententiam Papæ in Canonizatione Sanctorum, & in approbatione Religionum esse infallibilem, non tantum, quia non potest declarare, ut conformem Evangelicæ perfectioni Religionem, si talis non est; & declarare colendum hominem, si dignus non est; sed etiam quia Papæ canonizantes utuntur sæpe hoc verbo *definio*, aut *declaro*, talem esse Sanctum, ait Herinx; quod tamen non est adeo certum, inquit idem Herinx, dum Papa aliquem beatificat; tunc quia non utitur eo verbo *definio*; tunc quia Beatificatio non est pro omnibus locis, & personis, sed tantum pro aliquibus personis, & locis. Mihi tamen cum alijs probabilius est, Papam in Beatificatione errare non posse.

Quare

Baron.
N.
42.

Quare audiendus non est Baron. 4. p. Manuduct. lib. 1. f. 3. pag. mibi 214. cui, cum obiectum fuisset, M. Sotum culpasse usuræ Montes Pietatis à Leone X. approbatos; nec non M. Combeficium ausum fuisse non approbare, quæ tradit Martyrologium; & negandam absolutionem moribundo, contra Rituale Romanum ait: *Sed hæc longissime ab sunt ab illo certitudinis gradu, (nempe fidei) nam pleraque eorum ad questionem facti pertinent, qualia sunt, quæ in Martyrologio Romano continentur.* Si enim sermo sit, an quos Pontifex declarat Sanctos in Martyrologio Romano, quæ est questio facti, non est certitudine fidei credendos Sanctos, falsum omnino est; de his autem loqui est certum ex ejus verbis à me supra citatis. Prosequitur: *Quæ verò de absolutione moribundi Rituale Romanum statuit, vel de pecuniâ mutuo acceptâ ex Monte Pietatis, (de quâ Leo X.) hæc omnia spectant ad jus naturale, de quibus nil certum fidei sanciri potest, citra novam revelationem, quam nusquam Concilia, aut Pontifices legi obtendisse, se habere.* Hæc Baron. Quæ si vera sunt, non erunt credenda fide Divinâ, ut scandalosæ opiniones damnatæ, nec malè operabitur, qui juxta eas operetur, plures enim spectant ad jus naturale; nam si non est credendum fide Divinâ, nullam includi usuram in pecuniâ mutuo acceptâ ex Monte Pietatis, juxta conditiones ibi itatutas, quia an sit, vel non sit, usura, spectat ad jus naturale, de quo, ut loquitur Baron. nihil certum fidei sanciri potest; nec credendum erit fide Divinâ damnatas spectantes ad jus naturale, (plures autem sunt) esse scandalosas, nec malè operari, qui juxta eas operatur. Sed de hoc infra.

M. Bar.

§. IV.

Quinta Conclusio.

SUMMARIUM.

Papa ut Papa est in materiâ morum infallibilis, etiam dum vetat, aut præcipit, n. 43. 44.

43.

Quinta conclusio: Papa loquens ex Cathedrâ in materiâ morum non tantum non potest errare, declarando honestum, quod reverâ est inhonestum, sed neque præcipiendo ut honestum, quod reverâ est inhonestum.

Hæc conclusio explicat eam distinctionem, quam aliqui proprio ingenio abutentes innuunt, nempe Papam ex Cathedrâ esse quidem infallibilem, dum reflexè definit talem veritatem esse articulum fidei; non autem quando ipsam materiam directè

docet, non dicendo expressè esse articulum fidei. Similiter esse infallibilem ad summum, cum declarat materiam morum, non autem, dum legem fert.

Prima pars conclusionis patet ex dictis pro antecedenti: nam Papæ Ecclesiam docenti promissa est infallibilis assistentia Spiritus Sancti, ut veritatem sine errore doceat; dictum enim fuit Apostolis, & in illis Ecclesiæ, quod Spiritus S. docebit vos omnem veritatem: sed veritas pertinet ad mores, est veritas; similiter est veritas, quam Papa declarat, dum directè ipsam materiam docet, ex. gr. dum docet esse illicitum edere ad satietatem, quamvis non dicat reflexè talem veritatem esse articulum fidei: ergo Papa non potest errare in materiâ morum declarando aliquam veritatem, sive eam directè tantum doceat, sive reflexè addat, esse articulum fidei. Abstineo ab alijs adductis rationibus.

Secunda pars probatur mutato paululum eodem argumento. Si Papa posset errare in materiâ morum, dum legem fert toti Ecclesiæ, præcipiendo ex. gr. ut honestum, & amplectendum, quod reverâ est inhonestum, Ecclesia posset non esse omnino, etiam materialiter, sancta, sed ad summum formaliter, quatenus non peccaret obediendo Papæ. Secundò, Papa exponeret Ecclesiam periculo erroris; vel enim, dum præcipit hoc agendum, judicat illud honestum, vel inhonestum? si honestum: ergo præcipiendo non errat; si autem judicat esse inhonestum, quod præcipit: ergo Papa præcipiens toti Ecclesiæ, ut amplectatur tamquam honestum, quod ipse judicat inhonestum, exponit Ecclesiam periculo erroris. Confirmo: quia constans est apud Theologos Papam in approbatione Religionum, & in Canonizatione Sanctorum errare non posse, & quidem eâ certitudine hoc certum est, quâ certum est, non posse errare in materiâ fidei, & morum, de quâ infra: sed approbans Religionem, & canonizans Sanctum, esto aliquando usus sit hæc voce *definitio*, attamen plerumque non utitur, ut videri potest apud M. Gravina, & Herinx: similiter non utitur hac voce *declaro*, aut *definitio esse de fide*: ergo licet Papa ferendo aliquam legem pro totâ Ecclesiâ nihil definiat, adhuc in eâ lege ferendâ errare non potest. Ratio à priori est omnium, quæ diximus: quia absurdum est dicere, Christum D. non providisse Ecclesiæ suæ Doctorem, qui sit supremus Judex omnium controversiarum, quæ circa fidei, & morum veritates oriuntur, ut benè Cano, P. Suares, & alij, nam ad Reipublicæ institutu-

N.
44.

M. Gravina,
Herinx.

M. Cano.
P. Suares.